KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 8.9.2026 r.
COM(2026) 456 final

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO

dotyczące wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 116/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie wywozu dóbr kultury

1 stycznia 2018 r. – 31 grudnia 2020 r.

1. WPROWADZENIE

W rozporządzeniu Rady (WE) nr 116/2009[1] w sprawie wywozu dóbr kultury („rozporządzenie") wywóz niektórych takich dóbr poza obszar celny Unii Europejskiej uzależniono od przedstawienia pozwolenia na wywóz. Zapewniono również, aby wywóz tych dóbr podlegał jednolitym kontrolom na zewnętrznych granicach UE. W załączniku I do tego rozporządzenia określono zakres przedmiotowy rozporządzenia, wymieniając kategorie dóbr kultury, do których ma ono zastosowanie, jak również określając progi wieku lub wartości w odniesieniu do większości wymienionych kategorii.

Celem rozporządzenia jest pogodzenie podstawowej zasady swobodnego przepływu towarów z zasadą ochrony narodowych dóbr kultury w historycznych ramach utworzenia w 1993 r. rynku wewnętrznego, dzięki któremu zniesiono wszystkie granice wewnętrzne między państwami członkowskimi.

Aby uzupełnić ramy ustanowione w rozporządzeniu, w rozporządzeniu wykonawczym[2] przewidziano trzy rodzaje pozwoleń na wywóz (pozwolenie standardowe, szczególne pozwolenie otwarte i ogólne pozwolenie otwarte) oraz określono zasady ich stosowania. Oprócz przepisów UE prawo niektórych państw członkowskich nakłada dodatkowe ograniczenia, takie jak wymóg uzyskania pozwolenia krajowego – a następnie unijnego pozwolenia na wywóz – w celu zgodnego z prawem przemieszczania przedmiotów określonych jako „narodowe dobra kultury" poza terytorium kraju.

Zgodnie z art. 10 rozporządzenia Komisja jest zobowiązana do okresowego przedstawiania sprawozdania na temat wykonania rozporządzenia. Niniejsze sprawozdanie obejmuje okres od 1 stycznia 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. Opiera się ono na informacjach dostarczonych przez państwa członkowskie w odpowiedzi na kwestionariusz[3] obejmujący wszystkie aspekty wprowadzania systemu pozwoleń na wywóz. W sprawozdaniu uwzględniono również wyniki rozmów prowadzonych na forum Komitetu ds. Dóbr Kultury i grupy ekspertów ds. zagadnień celnych związanych z dobrami kultury („grupa ekspertów").

2. WYKONANIE ROZPORZĄDZENIA

2.1 Cel i wyniki

Wszystkie państwa członkowskie z wyjątkiem jednego[4] uważają, że rozporządzenie dobrze służy realizacji założonego celu.

---

[1] Rozporządzenie Rady (WE) nr 116/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie wywozu dóbr kultury (Dz.U. L 39 z 10.2.2009, s. 1), ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2009/116/oj).

[2] Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1081/2012 z dnia 9 listopada 2012 r. do celów rozporządzenia Rady (WE) nr 116/2009 w sprawie wywozu dóbr kultury (Dz.U. L 324 z 22.11.2012, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2012/1081/oj). Najnowsza wersja skonsolidowana dostępna jest pod adresem: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A02012R1081-20121212.

[3] Ankieta w formie kwestionariusza przeprowadzona wśród państw członkowskich w okresie od 15 lipca 2024 r. do 1 października 2024 r.

[4] Jedyne państwo członkowskie, które uważa, że rozporządzenie nie funkcjonowało wystarczająco dobrze, oparło swoją opinię na fakcie, że jego własne przepisy krajowe są bardziej rygorystyczne. Nie istnieją tymczasem żadne bariery w swobodnym przepływie towarów między państwami członkowskimi UE, w związku z czym nawet najsurowsze przepisy krajowe nie mogą zapobiec nielegalnemu przekazaniu chronionego dobra kultury z terytorium jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa

14 państw członkowskich uważa, że rozporządzenie w znacznym stopniu przyczynia się do zapobiegania nielegalnemu handlowi, ponieważ zwiększa wiedzę wśród instytucji zajmujących się dziedzictwem kulturowym, w obszarze legalnego handlu dziełami sztuki i wśród kolekcjonerów, a nawet wśród turystów, na temat znaczenia, jakie ma zachowanie należytej staranności przed nabyciem lub wprowadzeniem do obrotu dobra kultury.

Kilka państw członkowskich wskazało jednak obszary, w których można by poprawić wyniki rozporządzenia:

a) zacieśniona współpraca administracyjna[5], w szczególności mająca na celu rozpatrywanie przypadków, w których dobro kultury, w odniesieniu do którego złożono wniosek o pozwolenie na wywóz, pochodzi z innego państwa członkowskiego;

b) cyfryzacja systemu pozwoleń na wywóz[6] służąca zapewnieniu takiego samego poziomu ochrony unijnych dóbr kultury jak w przypadku dóbr pochodzących z państw niebędących członkiem UE zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/880[7];

c) harmonizacja różnych instrumentów UE służących ochronie dziedzictwa kulturowego (np. rozporządzenia w sprawie przywozu i przewidzianego w nim systemu elektronicznego[8] oraz dyrektywy w sprawie zwrotu dóbr kultury[9]), a także dostosowanie do międzynarodowych konwencji o ochronie dóbr kultury[10];

d) szersze wykorzystanie nowoczesnych narzędzi elektronicznych (np. wykorzystywanie technologii rozpoznawania obrazów oraz lepsza współpraca

---

członkowskiego – w przypadku gdy nie jest ono chronione przepisami krajowymi pierwszego państwa członkowskiego – a stamtąd do państwa niebędącego członkiem UE.

[5] Ulepszenie to zaproponowały dwa państwa członkowskie.

[6] Dwa państwa członkowskie powtórzyły ten postulat, który pojawił się już w poprzednim sprawozdaniu Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego dotyczącym wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 116/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie wywozu dóbr kultury za okres 1 stycznia 2018 r. – 31 grudnia 2020 r., COM(2022) 424, s. 6.

[7] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/880 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie wprowadzania i przywozu dóbr kultury (Dz.U. L 151 z 7.6.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/880/oj).

[8] Rozporządzenia w sprawie przywozu nie można połączyć z rozporządzeniami w sprawie wywozu, ponieważ ich zakresy, procedury i certyfikacja są różne. Odpowiednie systemy elektroniczne do ich wdrożenia będą jednak bardzo podobne pod względem interfejsu użytkownika i funkcji systemu.

[9] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (wersja przekształcona) (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/60/oj). Po przekształceniu w 2014 r. zakres dyrektywy w sprawie zwrotu dóbr kultury różni się obecnie od zakresu rozporządzenia, co wyklucza pełne dostosowanie instrumentów. Dyrektywa w sprawie zwrotu dóbr kultury ma zastosowanie do dóbr kultury zdefiniowanych w art. 2 ust. 1 jako: „przedmiot, który, przed jego niezgodnym z prawem wyprowadzeniem z terytorium państwa członkowskiego lub po nim, został sklasyfikowany lub zdefiniowany przez państwo członkowskie na podstawie ustawodawstwa krajowego lub procedur administracyjnych, jako narodowe dobro kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej w rozumieniu art. 36 TFUE”. Dobra kultury do celów rozporządzenia (WE) nr 116/2009 to natomiast pozycje wymienione w załączniku I do tego rozporządzenia.

[10] Taką harmonizację zaproponowało jedno państwo członkowskie. UE nie może jednak przystąpić do Konwencji UNESCO (Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Oświaty, Nauki i Kultury) z 1970 r. dotyczącej środków zmierzających do zakazu i zapobiegania nielegalnemu przywozowi, wywozowi i przenoszeniu własności dóbr kultury, ponieważ mogą do niej przystąpić tylko poszczególne państwa.

z osobami zawodowo zajmującymi się obsługą i transportem dzieł sztuki przy wywozie dóbr kultury)[11].

2.2 Zakres przedmiotowy rozporządzenia

W rozporządzeniu zdefiniowano jego zakres przedmiotowy (tj. pojęcie „dobra kultury"), odnosząc się do 15 **kategorii** dóbr wymienionych w załączniku I. Zdecydowana większość państw członkowskich (21) uważa te kategorie za aktualne i reprezentatywne. Sześć państw członkowskich zgłasza jednak, że sporadycznie napotyka problemy związane z interpretacją, a cztery państwa członkowskie sugerują aktualizację wykazu zawartego w załączniku I. W szczególności te cztery państwa członkowskie zalecają utworzenie odrębnej kategorii dla ikon liturgicznych w celu zapewnienia lepszej ochrony tego rodzaju dóbr kultury[12].

Jeżeli chodzi o ustalone **progi wieku**, wszystkie państwa członkowskie z wyjątkiem dwóch (25) uważają je za odpowiednie. Pozostałe dwa państwa członkowskie proponują obniżenie obecnych progów w celu wychwycenia większej liczby dóbr kultury przez dostosowanie ochrony na szczeblu UE do ich własnej ochrony na szczeblu krajowym. Jedno z tych dwóch państw członkowskich w swoim zaleceniu koncentruje się dobrach z kategorii 11 i 14 (mapy drukowane mające mniej niż 100 lat i środki transportu mające mniej niż 50 lat).

Jeżeli chodzi o **progi wartości**, prawie połowa państw członkowskich (13) uważa, że progi te nie są już reprezentatywne i wymagają korekty.

2.3 Wycena dóbr kultury

Ze względu na charakter dóbr kultury oraz fakt, że niekiedy niektóre przedmioty nigdy nie były przedmiotem transakcji, nieco ponad połowa państw członkowskich (14) zgłasza, że napotyka sporadyczne trudności w określeniu ich dokładnej (lub nawet przybliżonej) wartości pieniężnej. Metody wyceny stosowane przez państwa członkowskie znacznie się różnią, w związku z czym zdecydowana większość państw członkowskich (21) sugeruje opracowanie wspólnej metody wyceny.

2.4 Pozwolenia na wywóz

Pozwolenia na wywóz na mocy przedmiotowego rozporządzenia wydawane są przez właściwy organ ostatniego państwa członkowskiego, na którego terytorium dobro zostało „ostatecznie i zgodnie z prawem umieszczone". Pozwolenia na wywóz udziela się na podstawie przepisów ustawowych i wykonawczych tego państwa członkowskiego. Kontrole celne zapewniają następnie, aby dobra kultury mogły opuścić obszar celny UE wyłącznie wówczas, gdy towarzyszy im ważne pozwolenie na wywóz.

2.4.1 Standardowe pozwolenia na wywóz

[11] Takie ulepszenia zaproponowały cztery państwa członkowskie, podkreślając jednocześnie, że należy udostępnić więcej zasobów na dodatkowe narzędzia i współpracę, aby były one skuteczne (w szczególności w odniesieniu do urzędników posiadających wiedzę fachową w zakresie dóbr kultury).

[12] Ikony klasyfikuje się obecnie w kategorii „malarstwo". Bardzo wysoki próg wartości dla tej kategorii (powyżej 150 000 EUR) pozostawia większość ikon poza zakresem rozporządzenia.

Pozwolenia standardowe stosuje się domyślnie[13] w odniesieniu do każdego wywozu podlegającego rozporządzeniu. W okresie sprawozdawczym wydano 35 114 pozwoleń standardowych (szczegółowe dane liczbowe znajdują się w tabeli 1 w załączniku). Głównymi kategoriami, w odniesieniu do których otrzymano wnioski o wydanie pozwoleń w okresie sprawozdawczym, są (w kolejności malejącej):

- zbiory o znaczeniu historycznym, paleontologicznym, etnograficznym lub numizmatycznym;
- antyki;
- przedmioty archeologiczne;
- oryginalne rzeźby lub posągi oraz kopie;
- inkunabuły i manuskrypty.

2.4.2 Szczególne pozwolenia otwarte

Szczególne pozwolenia otwarte mogą być wydawane dla dóbr kultury, które podlegają bieżącemu czasowemu wywozowi przez osoby prywatne. W okresie sprawozdawczym wydano 3 507 szczególnych pozwoleń otwartych (szczegółowe dane liczbowe znajdują się w tabeli 2 w załączniku). Dotyczyły one głównie antyków (kategoria 15.b). 13 państw członkowskich zgłosiło, że nie wydaje tego rodzaju pozwoleń.

Większość państw członkowskich wydających takie pozwolenie (12 z 14) stosuje okres ważności od jednego do pięciu lat[14]. Dwa pozostałe państwa wyjaśniły, że przyznany okres zależy od czasu trwania wystaw.

2.4.3 Ogólne pozwolenia otwarte

Ogólne pozwolenia otwarte umożliwiają bieżący czasowy wywóz dóbr kultury będących własnością muzeów i podobnych instytucji. W okresie sprawozdawczym wydano 1 207 ogólnych pozwoleń otwartych (szczegółowe dane liczbowe znajdują się w tabeli 3 w załączniku). Większość państw członkowskich (13), które wydają takie pozwolenia, zgłosiła, że stosuje okres ważności od sześciu miesięcy do pięciu lat[15].

2.4.4 Kwestie dotyczące wdrażania pozwoleń na wywóz

Istotne jest **załączenie fotografii** do wniosku o pozwolenie, ponieważ umożliwia ona organom celnym zidentyfikowanie przedmiotu przy kontroli pozwolenia. Wszystkie państwa członkowskie z wyjątkiem trzech systematycznie wymagają fotografii przy składaniu ostatecznych wniosków o wydanie pozwolenia na wywóz.

Zwolnienie z wymogu posiadania pozwolenia na wywóz. Zwolnienie to opiera się na art. 2 ust. 2 rozporządzenia. Dzięki temu zwolnieniu państwa członkowskie nie muszą wymagać pozwolenia na wywóz przedmiotów należących do kategorii 1 tiret pierwsze i drugie, jeżeli

[13] Art. 2 rozporządzenia wykonawczego stanowi, że „każde zainteresowane państwo członkowskie może podjąć decyzję dotyczącą zamiaru wydawania lub niewydawania jakichkolwiek szczególnych oraz ogólnych pozwoleń otwartych, które mogą być stosowane w […] miejsce" pozwolenia standardowego.
[14] Pięć lat to maksymalny okres określony w rozporządzeniu wykonawczym (art. 10 ust. 3).
[15] Pięć lat to maksymalny okres określony w rozporządzeniu wykonawczym (art. 13 ust. 3).

uważa się, że przedmioty te mają ograniczoną wartość archeologiczną lub naukową[16]. Tylko dwa państwa członkowskie skorzystały z tego zwolnienia w okresie sprawozdawczym.

Powody odrzucenia wniosku o wydanie pozwolenia. W okresie sprawozdawczym dziewięć państw członkowskich odrzuciło 505 wniosków o wydanie standardowych pozwoleń na wywóz. Uczyniły to z jednego z następujących powodów: przedmiot pochodził z nielegalnego źródła; zastosowanie miało ustawodawstwo krajowe chroniące narodowe dobra kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej; nie osiągnięto progów wieku lub wartości; wydanie pozwolenia na wywóz leżało w gestii właściwego organu innego państwa członkowskiego. Dwa państwa członkowskie odmówiły wywozu dobra kultury do Federacji Rosyjskiej ze względu na unijne sankcje handlowe[17].

Cofnięcie pozwolenia. W 10 państwach członkowskich obowiązują przepisy przewidujące cofnięcie pozwoleń po ich wydaniu. W okresie sprawozdawczym pozwolenia cofnęło jednak tylko jedno państwo członkowskie (dwa pozwolenia).

2.5 System elektroniczny – cyfryzacja

Zdecydowana większość państw członkowskich (25) wspiera wysiłki na rzecz cyfryzacji systemu pozwoleń na wywóz poprzez opracowanie scentralizowanego unijnego systemu elektronicznego. Taki system powinien ułatwić współpracę administracyjną między organami państw członkowskich, zapewnić lepsze śledzenie pochodzenia dóbr kultury w całej UE oraz poprawić monitorowanie pozwoleń na wywóz.

W czasie sporządzania niniejszego sprawozdania Komisja była w trakcie przyjmowania nowych przepisów wykonawczych w tym celu. Zgodnie z tym projektem przepisów uruchomienie systemu wywozu dóbr kultury ma nastąpić 2 października 2031 r.

3. WNIOSKI I NIEROZWIĄZANE KWESTIE

Podobnie jak w poprzednich sprawozdaniach oraz na podstawie informacji zwrotnej otrzymanej od państw członkowskich uznaje się, że rozporządzenie (1) dobrze służy realizacji założonych celów oraz (2) jest istotnym instrumentem służącym zwalczaniu nielegalnego handlu.

Komisja podejmie działania następcze w związku z następującymi zalecanymi ulepszeniami wskazanymi przez większość państw członkowskich:

- w odniesieniu do cyfryzacji: Komisja jest w trakcie przygotowań do opracowania systemu wywozu dóbr kultury, korzystającego z wielu cech i funkcji systemu przywozu dóbr kultury, a jednocześnie zaspokajającego szczególne potrzeby wynikające z rozporządzenia;
- w odniesieniu do proponowanej aktualizacji zakresu przedmiotowego rozporządzenia: Komisja wykorzysta zbliżające się posiedzenie grupy

[16] Zwolnienie to dotyczy głównie starych przedmiotów produkowanych dużych ilościach i niemal identycznych (np. monet) lub będących przedmiotami, które nie pochodzą bezpośrednio z wykopalisk.
[17] Rozporządzenie Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. L 229 z 31.7.2014, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2014/833/oj).

ekspertów do refleksji w pierwszej kolejności nad ewentualną zmianą progów wartości[18];

- w odniesieniu do możliwości opracowania wspólnej metody wyceny: Komisja zwróci się do państw członkowskich o przedstawienie uwag i sugestii na nadchodzącym posiedzeniu grupy ekspertów.

[18] Refleksja nad ewentualną aktualizacją kategorii dóbr oraz progu wieku (co popiera jedynie kilka państw członkowskich) może się odbyć na późniejszym etapie podczas posiedzenia grupy ekspertów.

4. ZAŁĄCZNIK

Tabela 1. Pozwolenia standardowe wydane przez państwa członkowskie

Państwa członkowskie	Rok			2021-2023	Udział w łącznej liczbie w %
	2021	2022	2023		
BE	432	533	599	1,564	5,60 %
BG	0	1	1	2	0,01 %
CZ	6	12	28	46	0,13 %
DK	68	48	74	190	0,53 %
DE	1,590	1,343	1,390	4,323	12,15 %
EE	22	14	23	59	0,17 %
IE	110	69	49	228	0,64 %
EL	1	1	3	5	0,01 %
ES	3,151	3,445	2,958	9,554	26,85 %
FR	3,628	4,142	4,026	11,796	33,15 %
HR	42	36	38	116	0,33 %
IT	434	551	591	1,576	4,43 %
CY	2	5	6	13	0,04 %
LV	1	1	0	2	0,01 %
LT	2	3	3	8	0,13 %
LU	0	8	23	31	0,09 %
HU	31	17	5	53	0,15 %
MT	22	25	29	76	0,21 %
NL	345	361	450	1,156	3,25 %
AT	670	697	625	1,992	5,67 %
PL	16	16	15	47	0,13 %
PT	573	728	559	1,860	5,23 %
RO	1	0	1	2	0,01 %
SI	4	1	10	15	0,04 %
SK	3	6	2	11	0,03 %
FI	1	0	1	2	0,01 %
SE	131	121	135	387	1,09 %
Ogółem	11,286	12,184	11,644	35,114	100,00 %

Tabela 2. Szczególne pozwolenia otwarte znajdujące się w obiegu

Państwa członkowskie	Rok			2021-2023	Udział w łącznej liczbie w %
	2021	2022	2023		
BE	0	0	0	0	0,00 %
BG	0	0	0	0	0,00 %
CZ	0	0	0	0	0,00 %
DK	0	0	0	0	0,00 %
DE	619	797	882	2298	65,53 %
EE	0	0	0	0	0,00 %
IE	0	0	0	0	0,00 %
EL	1	2	4	7	0,20 %
ES	0	0	0	0	0,00 %
FR	0	1	1	2	0,06 %
HR	0	0	0	0	0,00 %
IT	0	0	0	0	0,00 %
CY	0	0	0	0	0,00 %
LV	0	0	0	0	0,00 %
LT	0	0	0	0	0,00 %
LU	0	0	0	0	0,00 %
HU	0	0	0	0	0,00 %
MT	0	0	0	0	0,00 %
NL	324	348	461	1133	32,31 %
AT	15	17	25	57	1,63 %
PL	0	8	2	10	0,29 %
PT	0	0	0	0	0,00 %
RO	0	0	0	0	0,00 %
SI	0	0	0	0	0,00 %
SK	0	0	0	0	0,00 %
FI	0	0	0	0	0,00 %
SE	0	0	0	0	0,00 %
Ogółem	959	1173	1375	3507	100 %

Tabela 3. Ogólne pozwolenia otwarte znajdujące się w obiegu

Państwa członkowskie	Rok			2021-2023	Udział w łącznej liczbie w %
	2021	2022	2023		
BE	0	0	0	0	0,00 %
BG	0	1	5	6	0,50 %
CZ	0	0	0	0	0,00 %
DK	0	0	0	0	0,00 %
DE	199	189	176	564	46,73 %
EE	0	0	0	0	0,00 %
IE	0	0	0	0	0,00 %
EL	1	2	5	8	0,66 %
ES	149	187	170	506	41,92 %
FR	0	0	0	0	0,00 %
HR	1	2	0	3	0,25 %
IT	0	0	0	0	0,00 %
CY	0	0	0	0	0,00 %
LV	0	0	0	0	0,00 %
LT	0	0	0	0	0,00 %
LU	0	0	0	0	0,00 %
HU	0	4	9	13	1,08 %
MT	0	0	0	0	0,00 %
NL	0	0	0	0	0,00 %
AT	0	0	0	0	0,00 %
PL	6	3	4	13	1,08 %
PT	0	0	0	0	0,00 %
RO	0	0	0	0	0,00 %
SI	16	22	31	69	5,72 %
SK	0	0	0	0	0,00 %
FI	0	0	0	0	0,00 %
SE	9	9	7	25	2,07 %
Ogółem	381	419	407	1207	100,00 %

Tabela 4. Odrzucone wnioski o wydanie pozwolenia standardowego

Państwa członkowskie	Rok			2021-2023	Udział w łącznej liczbie w %
	2021	2022	2023		
BE	1	2	2	5	0,99 %
BG	0	0	0	0	0,00 %
CZ	0	0	0	0	0,00 %
DK	0	0	0	0	0,00 %
DE	3	1	1	5	0,99 %
EE	0	1	1	2	0,40 %
IE	0	0	0	0	0,00 %
EL	0	0	0	0	0,00 %
ES	136	170	171	477	94,46 %
FR	0	0	0	0	0,00 %
HR	1	1	2	4	0,79 %
IT	0	0	0	0	0,00 %
CY	0	0	0	0	0,00 %
LV	0	0	0	0	0,00 %
LT	0	0	0	0	0,00 %
LU	0	0	0	0	0,00 %
HU	0	4	1	5	0,99 %
MT	1	2	1	4	0,79 %
NL	1	0	1	2	0,40 %
AT	0	0	0	0	0,00 %
PL	0	0	0	0	0,00 %
PT	0	0	0	0	0,00 %
RO	0	0	0	0	0,00 %
SI	0	0	0	0	0,00 %
SK	0	0	0	0	0,00 %
FI	0	1	0	1	0,20 %
SE	0	0	0	0	0,00 %
Ogółem	143	182	180	505	100,00 %

Tabela 5. Przypadki naruszeń/niezgodności z przepisami

Rok	Całkowita liczba przypadków naruszeń
2021	67
2022	96
2023	58
Ogółem	221